

[b Thyregod.]

fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at vi har overvejet dette spørgsmål om at opretholde partsoffentlighedsloven i forbindelse med denne lov eller kombinere dem med hinanden, og det siges udtrykkeligt i bemærkningerne til forslaget, at vi er villige til at forhandle netop om dette spørgsmål. Det er naturligvis ikke meningen, at det skal være en dårligere ordning end den nu-gældende. Man kan opretholde partsoffentlighedsloven, således som der har været tale om det, og man kan ophæve den, således som kommissionen er gået ud fra det i forbindelse med kommissionsbetænkningen, altså gennemføre en lov om fuld offentlighed, men på det område er vi selvfølgelig fuldstændig villige til at forhandle.

Ja, så spurgte hr. Jørgen Peder Hansen mig om pressens ansvar i andre nordiske lande. Situationen er jo den, at vi herhjemme har presseloven fra 1938, som jo for så vidt er vidtgående, som der er tale om et objektivt redaktøransvar. For de andre nordiske lande gælder der andre presseregler, bl. a. for Sverige, men forholdet er det, at den lovgivning, som vi har herhjemme, vel er af en sådan karakter, at den virker og vel også vil virke tilfredsstillende under et nyt system, men det er vi naturligvis klar til at overveje i udvalget.

Så er der spørgsmålet om udlevering af aktstykker. Der vil jeg gerne sige, at det skal jo ske mod gebyr, og derigennem vil man jo kunne få de udgifter dækket, som kommer ved den øgede administration, der kommer på dette område.

Det er blevet sagt fra forskellig side, at administrationen næppe vil blive rationaliseret gennem dette forslag. Jeg tror ikke, det vil ske øjeblikkeligt, men vi husker jo fra de sidste dage et tilfælde, hvor der var afsendt et brev fra undervisningsministeriet til en kommune på Fyn og dette brev var forsvundet, og man sagde, at man ikke havde modtaget det pågældende brev. Jeg tror nu alligevel, at hvis man havde haft fuld offentlighed i forvaltningen og f. eks.

også den svenske ordning, så var den episode, som der her har været tale om, ikke indtruffet, og jeg tror i det hele taget, at det, at man får fuld offentlighed, på længere sigt — vel ikke øjeblikkeligt — vil virke til bedre regler for den offentlige administration.

Hr. Thestrup var inde på spørgsmålet om folketingets og finansudvalgets sager, og jeg vil sige for mit vedkommende, at jeg vil gerne være med til at overveje, om man også i videre omfang for folketingets vedkommende kunne gå ind for en offentlighed med hensyn til bilag i udvalg o. lign. Situationen er jo faktisk den, at man i vidt omfang får sådanne bilag ud i offentligheden; men det bærer i høj grad tilfældighedernes præg, hvilke bilag der kommer ud til offentligheden, og hvilke ikke. Ved udvalgsbetænkningens afgivelse sker der et optryk af dem i mange tilfælde, men det er jo på et tidspunkt, hvor sagen er afgjort.

Hr. Poul Dam kunne ikke tilslutte sig forslaget og sagde, at det bar præg af en lidt ældre ordning end den, som gælder for øjeblikket, men jeg mener, det må være rigtigt at gennemføre det, som det her foreligger.

Jeg skal med disse bemærkninger takke for den velvillige modtagelse, det har fået fra de fleste af ordførerne.

Thestrup: Det er, som om ministeren ikke rigtig kan lide private lovforslag. Et privat lovforslag må jo ifølge sin natur være noget mindre underbygget end et forslag fra regeringens side; jeg har altså indtrykket af, at ministeren ikke rigtig kan lide et privat forslag, og måske kan ministeren navnlig ikke lide et privat forslag fra de tre partiers side, som har fremsat dette.

Må jeg ikke sige i anledning af det, ministeren sagde om den mistanke, jeg ligesom kastede på administrationen, at det er aldeles ikke min mening at kaste den på embedsmændene, men derimod på ministrene. Parlamentarismen betyder jo netop, at det er ministrene, der får den fulde af-